

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Kamila Ożarowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **G. W.**

skazanego z art. 157 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 października 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 4 listopada 2022 r., sygn. akt V Ka 1507/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kartuzach

z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 680/18,

I. uchyla zaskarżony wyrok w części w jakiej utrzymano nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kartuzach w zakresie, w jakim skazano G. W. za przestępstwo z art. 288§1 i §2 k.k., a także, w tej części wyrok Sądu I Instancji (pkt II, IV, i V) i ustalając przy uwzględnieniu art. 2 § 1 k.w., że przypisany czyn stanowi wykroczenie z art. 124§1 k.w., przy zastosowaniu art. 537§2 k.p.k.,

na podstawie art. 104§1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5§1 pkt 4 k.p.w.,
umarza postępowanie w powyższym zakresie,

II. oddała w pozostałej części kasację obrońcy skazanego G. W.
jako oczywiście bezzasadną,

III. zarządza zwrot na rzecz skazanego wniesionej przez niego
opłaty w kwocie 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych),

IV. zasądza na rzecz skazanego kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście
złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z
ustanowieniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym,

V. kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.

UZASADNIENIE

G. W. stanął pod zarzutem tego, że:

I - w dniu 17 lutego 2017r., w miejscowości S., dokonał uszkodzenia ciała swojej żony B. W. poprzez uderzenie pięścią w twarz oraz uderzenie czajnikiem w prawy łokieć, w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, okolicy stawu łokciowego prawego i nadgarstka lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni,
tj. popełnienia czynu z art. 157§2 k.k.

II - w dniu 17 lutego 2017r., w miejscowości S. poprzez połamanie i uderzanie dokonał uszkodzenia i zniszczenia telefonu komórkowego marki N., dwóch blatów kuchennych z płyty MDF, trzech sztuk taboretów drewnianych, klamki wraz z zamkiem w drzwiach wewnątrzklatkowych, oprawek do okularów korekcyjnych, powodując łączne straty w wysokości 850 zł na szkodę B. W.,
tj. popełnienia czynu z art. 288§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2022r., sygn. akt II K 680/18, Sąd Rejonowy w Kartuzach uznał G. W. za winnego czynu opisanego w pkt I i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I sentencji wyroku), natomiast w zakresie czynu z pkt II uznał, że G. W. działał również na szkodę J. O., zaś łączna suma strat wyniosła 590 zł i kwalifikując czyn jako przestępstwo z art. 288§1 i 2 k.k., na

podstawie art. 288§2 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II sentencji wyroku).

Sąd Rejonowy połączył kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt I i II części dyspozytywnej orzeczenia i wymierzył karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III sentencji wyroku). Orzekł ponadto o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonej B. W. w należnej jej części w wysokości 387 zł (pkt IV sentencji wyroku) oraz obciążył skazanego kosztami postępowania (pkt V sentencji wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego, stawiając zarzuty:

1. odnośnie czynu z pkt I wyroku:

1. naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, naruszającą zasadę obiektywizmu, a polegającą na wybiórczym potraktowaniu przez Sąd I instancji zgromadzonych dowodów i nieuwzględnieniu okoliczności, których treść wskazuje na możliwość dokonania ustaleń odmiennych od przyjętych przez Sąd, tj. uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej jako wystarczających do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w pkt I wyroku, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego, świadka D. W., J. W. oraz J.O. nie wynika, aby pokrzywdzona miała widoczne ślady stłuczenia głowy, stłuczenia okolic stawu łokciowego prawego i nadgarstka lewego,

2. art. 4, 7 i 410 k.p.k. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. dokumentacji medycznej oraz opinii lekarskiej, wniosków z nich nie wynikających, tj. że oskarżony doprowadził do powstania u pokrzywdzonej stłuczenia głowy, stłuczenia okolic stawu łokciowego prawego i nadgarstka lewego, podczas gdy z dokumentów tych nie wynika kto, kiedy i w jaki sposób doprowadził do powstania tych obrażeń,

3. art. 5§2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, co do okoliczności i dokładnego czasu powstania obrażeń u pokrzywdzonej i przypisanie mu sprawstwa czynu z pkt I wyroku, podczas gdy:

- z zeznań świadków J. W. oraz J. O. nie wynika, aby oskarżony miał spowodować u pokrzywdzonej urazy opisane w zarzucanym mu czynie,

- z wyjaśnień oskarżonego oraz jedyne go bezpośredniego świadka zdarzenia D. W. wynika, iż oskarżony nie uderzył ani pięścią ani czajnikiem pokrzywdzonej,

- dokumentacja medyczna oraz opinia lekarska nie udowadnia osoby sprawcy ani dokładnego czasu czy okoliczności powstania urazów;

4. odnośnie czynu z pkt 2 wyroku:

1. na zasadzie art. 427§2 k.p.k. oraz 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 45§1 k.w., zarzut wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności przez przypisanie oskarżonemu przez Sąd I instancji popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 288§1 i 2 k.k., podczas gdy prawidłowa kwalifikacja czynu, z uwagi na wartość szkody pokrzywdzonych poniżej kwoty 752,50 zł (1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2022) powinna prowadzić do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 124§1 k.w., obowiązującego w dacie popełnienia czynu, jako przepisu względniejszego dla oskarżonego przy ustaleniu wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę z daty orzekania, co z kolei powinno prowadzić do umorzenia postępowania ze względu na przedawnienie karalności zgodnie z art. 45§1 k.w.,

2. zarzut naruszenia prawa materialnego:

1. art. 288§1 i 2 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa zniszczenia mienia mniejszej wagi. podczas gdy wartość szkody pokrzywdzonych wynosiła w niniejszej sprawie 590 zł, co wypełnia znamiona wykroczenia z art. 124§1 k.w. obowiązującego w dacie popełnienia zarzucanego czynu,

b) art. 124 k.w. (w treści obowiązującej w dacie popełnienia zarzucanego czynu) w zw. z art. 2§1 k.w. polegającego na jego bezzasadnym niezastosowaniu i przypisaniu oskarżonemu odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa z art. 288§1 i 2 k.k., podczas gdy czyn zarzucony oskarżonemu popełniony w dniu 17 lutego 2017r. wypełniał znamiona wykroczenia z art. 124§1 ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U.2015.1094 t.j.), która to jest ustawą najwzględniejszą dla oskarżonego,

c) art. 46§1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody za czyn, którego karalność uległa przedawnieniu stosownie do art. 45§1 k.w.

Alternatywnie, w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, obrońca, odnośnie obu czynów przypisanych G. W., zarzucił rażącą niewspółmierność kary orzeczonych kar.

Formułując powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt I wyroku czynu oraz zmianę kwalifikacji prawnej i umorzenie postępowania co do czynu zarzucanego mu w pkt II wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację prokurator Prokuratury Rejonowej w Kartuzach wskazał, iż w jego ocenie w zakresie czynu z art. 157§2 k.k. – apelacja obrońcy jest niezasadna i w tym zakresie wyrok winien zostać utrzymany w mocy, zaś w zakresie czynu z art. 288§1 i 2 k.k. – apelacja obrońcy jest zasadna i w tym zakresie należałoby zmienić kwalifikację prawną na wykroczenie z art. 124§1 k.w. i jednocześnie umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

Sąd Okręgowy w Gdańsku z dnia 4 listopada 2022r., sygn. akt V Ka 1507/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Orzekł on ponadto o kosztach postępowania odwoławczego, obciążając nimi G. W..

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty:

I - odnośnie czynu zarzucanego skazanemu w pkt I wyroku Sądu I instancji:

1. rażącej obrazą przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającej na przekraczającej granice swobody, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, ograniczającej się *de facto* do bezkrytycznego zaaprobowania dokonanych w sposób niezgodny z art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. ustaleń faktycznych Sądu I instancji, w konsekwencji prowadzących do uznania skazanego winnym dokonania zarzucanego mu czynu z art. 157§2 k.k. oraz niewłaściwym wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego podstaw dla uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych wyrażonych w pkt. 1.1) ppkt a)-c) apelacji skazanego, podczas gdy na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego Sąd Odwoławczy nie był w stanie stwierdzić, iż skazany dopuścił się zarzucanego mu czynu, tym samym Sąd II instancji, aprobuując w tym zakresie ocenę Sądu Rejonowego, dokonał wadliwej weryfikacji wyroku;

II - odnośnie czynu zarzucanego skazanemu w pkt II wyroku Sądu I instancji:

1. rażącego uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 45§1 k.w., poprzez utrzymanie w mocy przez Sąd Okręgowy w Gdańsku wyroku Sądu pierwszej instancji, mimo zaistnienia w sprawie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności, tj. uznanie za prawidłowe przypisanie skazanemu przez Sąd I instancji popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 288§1 i 2 k.k., podczas gdy prawidłowa kwalifikacja czynu z uwagi na wartość szkody pokrzywdzonych poniżej kwoty 752,50 zł (1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2022) powinna prowadzić do przypisania oskarżonemu odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 124§1 k.w., obowiązującego w dacie popełnienia czynu, jako przepisu względniejszego dla skazanego (zgodnie z art. 2§1 k.w.) przy ustaleniu wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę z daty orzekania, co z kolei powinno prowadzić do umorzenia postępowania ze względu na przedawnienie karalności, zgodnie z art. 45§1 k.w.

2. rażącej obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 288§1 i 2 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i zaaprobowanie stanowiska Sądu I instancji co do przypisania skazanemu odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa zniszczenia mienia mniejszej wagi, podczas gdy wartość szkody pokrzywdzonych wynosiła w niniejszej sprawie 590 zł, co wypełnia znamiona wykroczenia z art. 124§1 k.w. obowiązującego w dacie popełnienia zarzucanego czynu,

2. art. 124 k.w. (w treści obowiązującej w dacie popełnienia zarzucanego czynu) w zw. z art. 2§1 k.w., polegającego na jego bezzasadnym niezastosowaniu i bezrefleksyjnej akceptacji kwalifikacji prawnej Sądu I instancji, co do przypisania skazanemu odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa z art. 288§1 i 2 k.k., podczas gdy czyn zarzucony skazanemu popełniony w dniu 17 lutego 2017r. wypełniał znamiona wykroczenia z art. 124§1 ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U.2015.1094 tj.), która to w oparciu o art. 2§1 k.w. jest ustawą najwzględniejszą dla oskarżonego,

3. art. 46§ 1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i akceptację stanowiska Sądu I instancji, co do orzeczenia wobec skazanego obowiązku naprawienia szkody za czyn, którego karalność uległa przedawnieniu stosownie do art. 45§1 k.w.

III - odnośnie obydwu czynów przypisanych skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego – rażącą niewspółmierność wymierzonej kary.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o „*uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego co do czynu z pkt 1 wyroku Sądu I instancji (czyn z art. 157§2 k.k.) oraz umorzenie postępowania co do czynu z pkt 2 wyroku Sądu I instancji (czyn z art. 288§1 k.k.) ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.*”

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Kartuzach wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego i dyspozycję art. 535§3 k.p.k. rozważania w niniejszej sprawie zostaną przedstawione tylko w odniesieniu do tej części kasacji, która nie została uznana za oczywiście bezzasadną.

Kasacja obrońcy okazała się zasadna jedynie w części, w jakiej podniósł on zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w zakresie czynu przypisanego G. W. z art. 288§1 i 2 k.k.

Zarzut zbliżony w swojej wymowie został postawiony przez obrońcę w treści apelacji (pkt II ppkt 1)), jednakże nie zyskał on aprobaty Sądu Okręgowego. Sąd ten wyszedł bowiem z założenia, że *„nawet, jeżeli skarżący uznał za zasadne podniesienie zarzutu dotyczącego kwantyfikatora wartości uszkodzonego mienia na podstawie przepisów wykroczeniowych z daty popełniania czynu, tj. w momencie, gdy przepis art. 124§1 k.w. traktował o wysokości $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia za pracę, to należy wziąć pod uwagę $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia za pracę w momencie popełnienia czynu, nie zaś z 2022r., skoro obecnie art. 124§1 k.w. minimalną wartość szkody określa na 500 zł.”* (str. 6 motywów pisemnych). Jednocześnie Sąd, stwierdzając powyższe, powołał się na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2017r., wydanego w sprawie o sygn. akt III KK 412/17, nie dostrzegając, że przyjęto w nim wprost odmienne stanowisko.

Wymieniony wyżej wyrok wpisuje się zresztą w utrwaloną już linię orzecniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą, przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, w odniesieniu do których od dnia 9 listopada 2013r. kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo lub wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze, że: **„przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, wobec których od dnia 9 listopada 2013r. kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo albo za wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia”** (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015r., II KK 209/15, OSNKW z 2015r. z. 11, poz. 94, por. także wyroki Sądu

Najwyższego z dnia 2 lipca 2020r., III KK 247/19, z dnia 20 kwietnia 2017r., II KK 112/17 i z dnia 9 lutego 2016r., IV KK 413/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, że G. W. miał dopuścić się czynu zniszczenia mienia na szkodę B. W. w dniu 17 lutego 2017r., zaś wartość zniszczonego mienia oszacowano na kwotę 850 zł. W tej dacie, jak też w dacie kierowania do sądu aktu oskarżenia, czyn zarzucony G. W. stanowił przestępstwo z art. 288§1 k.k. – zgodnie bowiem z treścią art. 124§1 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013r., za wykroczenie polegające na umyślnym zniszczeniu rzeczy, jej uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatną do użytku, sprawca odpowiadał wówczas, gdy szkoda z tego tytułu nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Na omawiane momenty była to kwota 500 zł – zgodnie bowiem z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 2016r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017r. (Dz.U. z 2016r., poz. 1456), od dnia 1 stycznia 2017r. wynosiło ono 2.000 zł.

W dacie wyrokowania, przy dodatkowym ustaleniu przez Sąd rozpoznający sprawę w I instancji, że łączna wartość strat poniesionych przez B. W. i J. O. wyniosła 590 zł, czyn ten nie stanowił już jednak przestępstwa. W przedmiotowej sprawie rozważania należy oprzeć na treści przepisu art. 124§1 k.w. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu – jako względniejszego dla sprawcy.

Zauważyć też należy, że ustawa z dnia 4 października 2018r. o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018r., poz. 2077) nie zawierała własnego uregulowania w zakresie rozstrzygania kolizji przepisów w czasie, a zatem, w takiej sytuacji obowiązującą jest reguła wynikająca z art. 4§1 k.k., według której rozstrzygnięcie winno nastąpić w oparciu o ustawę obowiązującą poprzednio jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy.

Przechodząc więc do meritum – uwzględniając przyjętą przez Sąd Najwyższy linię orzecniczą i w pełni dzieląc zaprezentowane w przywołanym wyżej orzecznictwie zapatrywania, jako kryterium zakwalifikowania zachowania G. W. jako wykroczenie albo przestępstwo, należało uwzględnić wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę z daty orzekania, tj. z 2022r. Kwota ta, zgodnie z treścią

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2021r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2022r. (Dz.U. z 2021r., poz. 1690), wynosiła 3.010 zł. Kwotą graniczną dla wykroczenia z art. 124§1 k.w. była zatem kwota 752,50 zł. Niewątpliwie zatem, skoro wartość szkód spowodowanych przez oskarżonego wyceniona została na 590 zł, to G. W. dopuścił się wykroczenia z art. 124§1 k.w., nie zaś przestępstwa z art. 288§2 k.k.

Jednocześnie zauważyć należało, że karalność owego wykroczenia ustała. Stosownie bowiem do treści art. 45§1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, jeżeli natomiast w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Mając na względzie, że do zdarzenia doszło w dniu 17 lutego 2017r., zaś dochodzenie w sprawie wszczęto w dniu 23 lutego 2017r. (k. 18 akt sprawy), przedawnienie karalności wykroczenia z art. 124§1 k.w. nastąpiło z dniem 17 lutego 2020r.

Nie ma zatem też zastosowania w sprawie norma art. 45§2 k.w., gdyż bieg terminu przedawnienia liczony, w myśl tego przepisu - na nowo od daty uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia, ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy w dacie uchylenia tego rozstrzygnięcia termin przedawnienia jeszcze nie minął (*vide*: wyroki Sądu Najwyższego z 4 marca 2002r., II KK 4/02, z dnia 26 września 2012r., II KK 219/12, z dnia 10 lutego 2017r., IV KK 486/16, z dnia 10 maja 2017r., IV KK 426/16, z dnia 12 września 2017r., III KK 402/17). W niniejszej sprawie zaś wyrok Sądu Rejonowego zapadł po tym terminie, bo 10 maja 2022r.

Bieg terminu przedawnienia nie uległ także zawieszeniu na mocy ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020r., poz. 374 ze zm.), gdyż przepis przewidujący takie rozwiązanie (art. 15zzr) dodany został do niej na mocy ustawy z dnia 31 marca 2020r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych

innych ustaw (Dz.U. z 2020r., poz. 568), która weszła w życie z dniem 31 marca 2020r., a zatem już po upływie okresu przedawnienia, które nastąpiło z dniem 17 lutego 2020r.

Biorąc pod uwagę powyższe, kasację obrońcy należało uznać za zasadną w zakresie zarzutu wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a w związku z powyższym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku oraz wyrok Sądu Rejonowego w Kartuzach w odpowiednim zakresie - uchylić. Jednocześnie, wobec ustania karalności wykroczenia z art. 124§1 k.w., w oparciu o art. 537§2 k.p.k., na podstawie art. 104§1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5§1 pkt 4 k.p.w. należało postępowanie w sprawie umorzyć.

Mając na względzie częściowe uwzględnienie wywiedzionej kasacji, należało rozstrzygnąć o zwrocie na rzecz skazanego uiszczonej przez niego opłaty (art. 527§4 k.p.k.), a także o zasądzeniu na jego rzecz zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.

Ponadto, w związku z tym orzeczeniem, kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]